

AD VIGILANTIS

SIMVM ET SAPIENTISSIMVM

virum, MARTINVM Groß, Consulem Nis-
sensẽ, patronum suum obseruandis.

Elegia eiusdem.

AVstriacis, sapiens ô vir, cape carmen ab oris,
Cui res & virtus nomina Magna dedit.

Accipe quæ lusit iuuenilis carmine Musa
Nostra, nec inuita perlege mente rogo.

Cùm rutilæ desint mihi, quas vehit Asia, arenæ,
Et quas diuitias aurifer Hermus habet.

Pocula nec mihi sint fuluo calata metallo,
Ingenij fetus en tibi mitto mei.

Virtutum cupio per laudes ire tuarum,
Claudicat alterno at nostra Thaleia pede.

Vnde sed incipiam? generis num nobile stemma
Fingam, cùm obscuro sis genitore satus?

Non hîc inuenio saltantem in imagine capram,
Non galeam insignem picta tabella refert.

Non aquilas nigras, non magnanimosque leones,
Omnia quæ titulos nobilitatis habent.

Et quibus hoc æuo nostro ingens turba superbit,
Pestiferos ludos, deliciasque sequens.

Ducere quid prodest genus alto his sanguine auorû,
Quum fœdo semper crimina corde tegant?

Nam plus est propria nomen virtute parare,
Quàm parto alterius pectore honore frui.

Dotibus ingenij maiores vincere nostros,
Illosque à nobis ducere principia.
Sic quoque te studio laudem peperisse perennem,
Testantur ciues, quot modò Nissa tenet.
Ingenuas etenim mentem excoluisse per artes,
Moribus atque bonis viuere cura fuit.
Non graue erat patrias tibi, Magne, relinquere sedes,
Et multos passim visere in orbe locos.
Ipsa suum te scit benè alumnum clara Vienna,
Quæ dudum est Latijs æmula facta scholis.
Passus es, ô, quoties æstus & frigora seua,
Sustulit & quoties trita polenta famem.
Sepe sitim liquido manans de fonte leuauit,
Atque aridum guttur pura refecit aqua.
Dum varios gentis didicisti noscere mores,
Tempore sint, & quo, qualibet acta, loco.
Hinc redis in patriam post multos doctior annos,
Connubij casti vincula grata petens.
Haud mora, es in numero prudentis, Magne, Senatus,
Iam patriæ multum consulis ecce tuæ.
Materies foret ut virtutibus amplior istis,
Te Nissæ Ædilem Curia sancta legit.
Hic tibi mandat series vix fanda laborum,
Non, nisi sit similis mens, subeunda, viro.
Consilio ecce tuo schola surgit squallida, ut omnes,
Tempore quot nostro Slesia, vincat, habet.
Nec fluuius solito celebris iam manat in aluè,
Nomine de cuius patria nomen habet.

Hoc opus ingenij est vestri, te namque monente,
Est aliò docta ductus ab arte fabri.
Annis (quis credat?) cùm tentaretur id, imo
Lætitiæ fundo plurima signa dedit.
Dat senior plausum Glaucus, rex æquoris ipse,
Naiades & festos conceleberræ dies.
Nereides sub aquis Nymphæ duxere choreas
Festas, saltantis dux Thetis ipsa chori est.
Ceruleus Protheus (nouit namque omnia vates)
Mox vrbi cœpit talia verba loqui.
O' celebris, cuius nos, vrbs, sapientia iungit,
Hic est diuino semine, crede, satus.
Iustitiam semper sanctam venerabitur, æquum,
Et misero & diti ius tibi dicet idem.
Aurea non poterunt hunc vincere dona scelestis,
Vt nequeat proprij muneris esse memor.
Opprimet hic nunquam iustos, sed turba maligna
Sentiet vltorem criminis esse sui.
Quis non fœlicem Nissam illo Consule dicet?
Nulli erit infœlix publicus ille status.
Non feret hic diræ fomenta & semina litis,
Sed tollet, possunt quæ fore causa mali.
Et populos idem concordi pace ligabit,
Imperio miti quos reget ille suo.
Nititur en (menti pacis tam magna cupido est)
Vrbibus & fluuios associare suos.
Hic nos æterno iam iungit fœdere, Nissa,
Nomine qui Magnus dictus & ingenio est.

Sic ait, atque manum fabrilem est sponte sequutus
Annis, & en subito qua via facta ruit.
Nunc tanquam veris muros amplectitur vlnis,
Ceusint hæc fidei pignora certa suæ.
Singula quid referam vestri monumenta laboris,
Quæ decus & longæ posteritatis erunt?
Sedulitas adeo præclaris est tua factis,
In cunctis Nissæ conspicienda locis.
Iamque iterum fasces tibi sunt, & iura tuenda
Tradita, qui frigus passus es atque famem.
Vilia nam iuuenis qui fert velamina, sepe
Purpureas vestes fert humero ille senex.
Cui misero prius & locuples alimenta negarat,
Sepe etiam lauto pascitur ipse cibo.
Conspicuos adeo sic virtus reddit egenos,
Fertque suæ ingenium præmia digna moræ.
Hinc fit, ut hi melius miseris succurrere norint,
De tot qui damnis exeruere caput.
Hinc fit, ut & studijs faueant melioribus, atque
Tuta sit illorum Musa patrocínio.
Ecce tuas igitur verecunda Thaleia sub aras
Nunc properat, vultus astat & ante tuos.
Hanc, precor, ut solito semper tue ære fauore,
Fidam deserta subijciasque manum.
Antè feret flammæ mare, piscis in axe nabit,
Flumina & ad tergum sunt ruitura prius:
Terra feret citius stellas, dabit ignis & vndas,
Gratia quam meriti sit moritura tui.

Interea quæ iam iuuenis tibi carmina lusi,
Accipe, quæque dedi suscipe mente rogo.
Tempora si crescent, quoque crescent carmina nostra,
Plenius & laudes facta que vestra canent.
Nunc, precor, autumnus quot habet vineta, quot arbor
Frondes, tot viuas letus adusque dies.
Vine tuis æquans nomen virtutibus, atque
Successus habeat sors tua. Vine, vale.

F I N I S.

